

Vojenství u nás a v cizině.

X:

Armádní generál Louis Eugène Faucher šedesátníkem.

Chtítí pojednat o činnosti armádního generála Fauchera v naší armádě a ocenit její význam znamená téměř psátí historii její organisace a všech obtíží, které naše armáda prodělala v letech poválečných.

Vzácný tento muž pracoval před válkou v Joffrově hlavním štábu a celou válku prodělal v hlavním stanu francouzských armád, kde získal nesmírné zkušenosti organizační a taktické, jichž uměl skvěle využít ve prospěch naší armády. K nám přichází s Pelléovým štábem v únoru 1919 v hodnosti podplukovníka. Za bolševického vpádu Maďarů na Slovensko je náčelníkem štábu západní skupiny generála Mittelhaussera, účastní se činně operací a získává armádní pochvalu a náš válečný kříž.

Generál Faucher je odchovancem staré školy Polytechnické, která francouzskému státu dala celou armádu velkých vojáků, inženýrů a vědců. Tradiční výchova této školy, doplněná zkušenostmi války prožité v blízkosti Joffrově, Fochově a Pétainově, zračí se plně v jeho způsobu práce a nazírání. Přísně konkrétní a logický jak v myšlení, tak v písemnostech dovede se zvláště vzácnou přímostí nalézt vždy pravou pointu dané otázky a usměrnit ji na správnou dráhu.

Tato rozumová konkrétnost dává mu rovněž i u nás vzácné pochopení materiálních a organizačních možností, pochopení tak důležité při všech operačních a taktických pracích.

Po návratu do Prahy je plukovník Faucher jmenován podnáčelníkem štábu mise, potom v prosinci 1920 náčelníkem štábu a zároveň druhým zástupcem náčelníka hlavního štábu naší branné moci, v kteréžto funkci setrval až do odjezdu generála Mittelhaussera. Zde prokázal při své odpovědné organizační činnosti vzácný talent a schopnosti upevněné dlouholetou zkušeností válečnou i mírovou.

Po odchodu generála Mittelhaussera převzal vedení francouzské vojenské mise a stal se technickým poradcem ministra národní obrany.

Z vykonané úlohy vedoucího činitele hlavního štábu, která mu dosud připadala, stává se poradcem ministra a pracuje s ním všude ve všech důležitých otázkách života naší armády.

Generál Faucher nepřestává stále zdůrazňovat důležitost osobní práce a ustavičného vzdělávání důstojníků. Ne kompilaci vědomostí, ale samostatnou rozumovou práci je třeba požadovati od každého důstojníka. Netříštit důstojnický sbor jeho tříděním, ale snažiti se spojovati jej co nejúžeji a v tomto jednotlitém sboru nechat vyniknouti těm, kteří vlastním úsilím a prací se ukáží schopnými na tak dlouho, pokud toho hodní svou prací budou. Komenského Didaktika je jeho oblíbenou knihou a nikdy neopomene příležitostně se na ni odvolati.

Armádní generál Faucher poznal dokonale naše prostředí, vžil se do našich poměrů a srostl s nimi úplně. To vše bylo možno jen vzácnou osobní pílí a obdivuhodným způsobem práce, který mu umožnil při tvořivé práci v naší armádě předati nám ty nesmírné poznatky, jež francouzská armáda získala staletým vývojem za velkých obětí hmotných i morálních.

Generál Faucher je skutečně skvělým reprezentantem francouzské vůdčí vojenské generace, té, která svou obdivuhodnou vytrvalostí a tvrdostí dovedla zvítězit ve světové válce.

Je nám proto zvláště milým a blízkým reprezentantem francouzské armády a národa, se kterým nás dnes váží svazky absolutního přátelství a spojení, svazky, jichž prohloubení a upevnění je jeden z největších vítězů jeho snažení a práce.

Major František Otický:

Vzpomínka na zesnulého armádního generála v. v. ing. Jana Diviše.

Psátí vzpomínku na zvěčnělého armádního generála Jana Diviše, znamenalo by psátí dějiny vojenského převratu v Praze v poslední dny říjnové v r. 1918 a dějiny organizace čs. armády ve vlasti v letech popřevratových, na jejímž budování měl zesnulý generál beze sporu velikou účast. To však by vyžadovalo větší samostatné práce, v níž by zhodnoceny byly dosud vyšlé zprávy o převratu tiskem, jakož i značné dotazníkové akce u dosud žijících účastníků vojenského převratu, aby mohlo být zaujato úplně objektivní stanovisko a aby mohla být tak zásluha zesnulého gen. Diviše o českou věc plně doceněna. Proto můžeme v naší revui, majíce vymezený rozsah, přinést jen to nejdůležitější.

Jan Diviš spatřil světlo světa 24. října 1862 v Pardubicích. Ovšem ne v blahobytu. Proto z rodinných důvodů byl ve svém čtvrtém roce dán na vychování k příbuzným do Jičína, kde ztrávil své mládí, navštěvuje zde jak školu obecnou, tak